prací o tom, že studia a zkoušky cizozemské jsou rovnocenné se studiemi tuzemskými, takže dokud nebylo příslušným ministerstvem rozhodnuto, že odbytá studia na dotyčné cizozemské vysoké škole nahrazují studia a zkoušky tuzemské, není absolvent cizozemské vysoké školy oprávněn užívati stavovského názvu »inženýr«. Na tomto názoru setrval nss i v tomto případě a odkazuje místo bližšího odůvodnění na důvody shora již cit. judikátu.

Soud nemohl přisvědčiti vývodům stížnosti, že rozhodnutí příslušného ministra má jen povahu deklaratorní, jež přichází v úvahu jen tehdy, vznikne-li pochybnost o tom, zda někdo si právem či neprávem osobuje stavovský název »inženýr«, a že důsledkem toho žal. úřad, pochyboval-li o rovnocennosti studií st-lových v cizozemsku se studiemi tuzemskými, byl povinen předem si vyžádati rozhodnutí příslušného ministra a pak teprve mohl na základě tohoto výroku rozhodnouti o trestnosti st-le. Rozhodnutí ministra podle § 4 cís. nař. nemůže totiž býti po stránce právní přikládána žádná jiná povaha, než rozhodnutí ministra po rozumu 2. a 3. odst. § 2 téhož cís. nař. Že rozhodnutí podle těchto ustanovení má povahu konstitutivní, plyne jasně z 2. odst. tohoto ustanovení, kde se praví, že oprávněni jsou užívati stavovského názvu »inženýr« i ti, kdož ještě před nyní platnou organisací vysokých škol odbyli studia na některém za rovnocenné uznaném učilišti technickém. V odst. 3 tohoto paragrafu se pak stanoví, kteří ministři jsou povoláni uznání to vysloviti. Z toho patrno, že jen studia odbytá na ústavě, jenž byl takto uznán za rovnocenný, přicházejí v tomto směru v úvahu a že tudíž uznání rovnocennosti příslušným ministrem tvoří podstatný předpoklad pro nezávadné užívání stavovského názvu »inženýr« po rozumu § 2 odst. 2 cit. nař. Jestliže však oprávnění užívati stavovského názvu »inženýr« v případech absolvování studií na některém tuzemském ústavě vyžaduje předchozího uznání rovnocennosti s nynějšími vysokými školami, musí předchozí uznání to tím spíše býti požadováno, jde-li o absolvování studií na ústavech cizozemských. Rovněž nelze nic pro názor stížnosti dovoditi z ustanovení § 1 odst. 1 lit. b) cís. nař., v němž mluví se o bývalé báňské akademii v Lubnu a o studiích dokončených na této akademii před vyhláškou min. orby z 2. srpna 1904 č. 85 ř. z., neboť ustanovení toto týká se studií na tomto ústavě před citovanou vyhláškou dokončených, kterážto skutečnost v tomto případě v úvahu nepřichází. Těmito úvahami dospěl nss k právnímu názoru, že rozhodnutí min. veř. prací o rovnocennosti technických studií po rozumu § 4 cís. nař. č. 130/1917 ř. z. je povahou svou aktem konstitutivním a nikoli deklarativním, jak tvrdí stížnost.

Č. 12.654.

Zaměstnanci veřejní: I. * Nárok státního úředníka na substituční diety vzniká již skutečností, že se odebral na místo, kam byl na substituci vyslán, nikoliv teprve včasným předložením cestovního deníku. — II. * Vdova jako dědička po státním úředníku jest oprávněna

uplatňovati v mezích platných předpisů výplatu substitučních diet, na něž získal nárok její zemřelý manžel.

(Nález z 21. listopadu 1936 č. 16.277/36.)

Věc: JUDr. Zdeněk S. v Sedlčanech jako poručník nezl. Naděždy L. a Františka L. v Humpolci proti rozh. min. veř. zdrav. a těl. výchovy z 9. března 1934 a substitučních dietách.

Výrok: Stížnost, pokud je podána Drem Zdeňkem S., odmítá se pro nepřípustnost; ke stížnosti Františky L. se napadené rozhodnutí zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Zem. úřad v Praze výnosem z 31. prosince 1933 poukázal okr. soudu v Humpolci jakožto soudu pozůstalostnímu pro pozůstalost zdravotního komisaře MUDra L. upravenou částku 11.500 Kč jakožto úhradu cestovního účtu za úřední dny u okr. úřadu v Ledči n. S. v době od 1. června 1929 do 1. června 1932. Současně zamítl zem. úřad v Praze žádost vdovy Františky L. za přiznání částky 4.368 Kč z titulu stravného denních 28 Kč, kteroužto částku zemřelý její manžel zapomněl uvésti v cestovním účtu za konání úředních dnů v Ledči n. S.; důvodem zamítnutí bylo, že uvedené nároky může vůči státní pokladně uplatňovati pouze a jedině sám státní zaměstnanec.

Odvolání podané vdovou Františkou L. min. veř. zdrav. a těl. výchovy nař. rozhodnutím zamítlo, poněvadž uplatnění nároku na jakékoliv cestovní náklady vůči státní pokladně, pokud se týče odvolání z jich výměry přísluší pouze státnímu zaměstnanci, stojícímu vůči státu v přímém služebním poměru, a ne vdově, resp. ostatním pozůstalým.

Ve stížnosti podané na toto rozhodnutí jednak Drem Zdeňkem S. jako poručníkem nezl. Naděždy L., jednak vdovou po MUDru Josefu L. Františkou L. se dovozuje, že nárok veřejného zaměstnance na cestné a stravné při substituci je součástí jeho majetkových práv a přechází tudíž podle § 531 obč. zák. do pozůstalosti veřejného zaměstnance; jsou proto dědicové zemřelého veřejného zaměstnance oprávněni žádati likvidování tohoto nároku zaměstnancova. Toto právo přísluší i st-lům, jimž byla pozůstalost po MUDru Josefu L. odevzdána. Žal. úřad odpírá tudíž st-lům vyplacení stravného neprávem. Vadu řízení spatřuje stížnost v tom, že žal. úřad nevyšetřil, že st-lé jsou oprávněnými dědici zemřelého MUDra Josefa L.

Pokud stížnost podává Dr. Zdeněk S. jako poručník nezl. Naděždy L., bylo uznati stížnost nepřípustnou podle § 5 zákona o ss, neboť žal. úřad rozhodl na základě odvolání, které podala toliko sama Františka L., vdova po MUDru Josefu L., a bylo tudíž nař. výnosem rozhodnuto jen o jejím odvolání a toliko její právní sféra mohla býti nař. výnosem dotčena, naproti tomu o právech Naděždy L. nař. rozhodnutím, které jí nebylo ani doručeno, judikováno nebylo a není tu proto v příčině této st-lky konečné rozhodnutí správního úřadu podle § 5 zákona o ss. Přípustnou shledal nss stížnost, pokud je podána Františkou L., a uvážil o ní toto:

Právní předpis o odškodném při substitucích státních úředníků jest obsažen v substitučním normálu vydaném dekretem dvor. komory z 11. dubna 1828 č. 14.819 Sb. zák. pol. sv. 56 č. 31, který zůstal v platnosti i za účinnosti plat. zákona č. 103/1926 Sb., dokud nedojde k nové úpravě této právní materie vlád. nař. (arg. §§ 147 a 206 plat. zákona), což se dosud nestalo. Podle ustanovení odst. 1 cit. dekretu dvor. komory mají úředníci, kteří jsou vysláni k dočasnému zastávání uprázdněného služebního místa mimo své služební stanoviště, obdržeti vedle příslušné náhrady cestovních výloh též diety podle své služební třídy. Zakládá tedy podle tohoto ustanovení úředníku vyslanému na substituci právní nárok na substituční diety již skutečnost, že se odebral na místo, kam byl na substituci vyslán za tím účelem, aby tam jako substitut byl úředně činný, leč by se již předem byl nároku toho vzdal. Nárok tento, jehož obsahem je pohledávka proti státní pokladně na peněžní plnění, jest ovšem s osobou úředníka úzce spjat po té stránce, že řečený nárok mu vzniká jen tím, že se osobně odebral k úřadování na místo, kam na substituci byl vyslán, ale pak, jakmile tato skutečnost nastala, stává se nárok ten součástí majetkových práv úředníkových a náleží do souhrnu práv a závazků, které tvoří, zemře-li úředník, jeho pozůstalost ve smyslu předpisu § 531 o. z. o. Předložení cestovního deníku, uložené úředníku ustanoveními čl. XXXII. dekr. dvor. kom. z 21. května 1812 Sb. zák. pol. sv. 38 č. 71 a dekretu dvor. komory z 5. prosince 1826 Sb. zák. pol. sv. 54 č. 97, není tedy skutečností nárok úředníka zakládající, nýbrž má toliko za účel, aby pohledávka úředníkova byla číselně konkretisována a stala se tak způsobilou k likvidaci a vyplacení. Zmeškání lhůty předepsané cit. dekrety dvor. komory má podle těchto dekretů toliko ten právní účinek, že nastává z t r á t a pohledávky a povinnost vrátiti event. přijaté zálohy na cestovní výlohy. Z toho je patrno, že tyto předpisy vycházejí z názoru, že nárok na diety tu již byl před tím, než nastalo zmeškání lhůty k předložení cestovního deníku. Že předložení cestovního deníku nelze přiznati pravotvorný význam v tom smyslu, že teprve předložením deníku vzniká státnímu zaměstnanci nárok na substituční diety, plyne i z motivu, který vedl ke stanovení peremptorní lhůty pro předkládání cestovních deníků, patrného z cit. dekretů dvor. komory, totiž aby zaměstnanci byli donuceni co nejdříve vyúčtovati zálohy, které jim byly poskytnuty na cestovné. Že by pak vyhotovení a předložení cestovního deníku za tím účelem, aby pohledávka úředníkova proti státní pokladně byla číselně konkretisována a stala se způsobilou k likvidaci, bylo vázáno na osobu úředníkovu do té míry, že by bylo vyloučeno, aby je za úředníka nebo na jeho místě učinila osoba jiná, zejména jeho oprávněný dědic, nss shledati nemohl, neboť tomu nebrání žádný positivní předpis, a z povahy věci to neplyne.

Z toho vyplývá pro daný spor závěr, že právní názor žal. úřadu, vyslovený v nař. rozhodnutí, že k uplatnění nároku na jakékoli náhrady z důvodu substituce proti státní pokladně jest oprávněn jen státní zaměstnanec sám, nikoli vdova jako jeho právní nástupce z titulu práva dědického, nemá opory v platném právu. Taktéž nelze z důvodů nahoře uvedených nalézti opory v platném právním řádu pro názor žal. úřadu, že k podání opravného prostředku proti správnosti výměry takové ná-

hrady z důvodu substituce je legitimován rovněž jen státní zaměstnanec sám a že možnost odvolání jeho smrtí zaniká. Vycházeje z těchto, jak dovozeno, nesprávných právních názorů, žal. úřad považoval za nerozhodnou okolnost, je-li st-lka Františka L. oprávněnou dědičkou MUDra Josefa L., a s tohoto hlediska nezaujal v nař. rozhodnutí stanovisko.

Č. 12.655.

Zaměstnanci veřejní: * Úředníkům zemědělsko-technické kanceláře zemědělské rady pro Čechy jmenovaným do VI. hodn. třídy systému státních úředníků, kteří podle ustanovení § 1 odst. 3 zákona č. 188/1928 Sb. přešli dnem 1. prosince 1928 do služby státní, je ve státní službě určiti služební pořadí podle předpisů § 37 a násl. služ. pragm. státních úředníků a § 20 plat. zákona, při čemž nelze přihlížeti ke skutečnosti, že těmto úředníkům bylo ve služebním poměru u zemědělské rady přiznáno pořadí v této hodnostní třídě ke dni dřívějšímu, než ke kterému byli do této hodnostní třídy jmenováni.

(Nález z 23. listopadu 1936 č. 6826/35-2.)

Věc: Ing. Jan K. a Ing. Emilián G. v Praze a Ing. Bohuslav Ř. v Pardubicích proti rozh. min. zemědělství v Praze ze 7. prosince 1934 a z 2. dubna 1935, resp. ze 7. prosince 1934 o služebním pořadí.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Výnosy ze 7. prosince 1934 nevyhověl ministr zemědělství stížnostem zemědělských radů Ing. Jana K., Ing. Emiliána G. a Ing. Bohuslava Ř., kteří přešli podle ustanovení § 1 odst. 3 zákona z 20. listopadu 1928 č. 188 Sb. o zrušení zemědělsko-technické kanceláře zemědělské rady pro Čechy podle § 10 odst. 1 věty 2 zákona ze 14. července 1927 č. 125 Sb. a podle zákona z 28. června 1928 č. 92 Sb. dnem 1. prosince 1928 ze služeb zemědělské rady pro Čechy do služby státní, na určení služebního pořadí podle stavu z 31. prosince 1933 z těchto důvodů: Služební pořadí býv. zem. úředníků, kteří přešli dnem 1. prosince 1928 do státní služby, se určuje podle § 11 vlád. nař. ze 7. listopadu 1930 č. 163 Sb. tím způsobem, že k době, kterou ztrávili ve službách země, a k právům v těchto službách v mezích § 212 odst. 1 a 2 plat. zákona nabytým se přihlíží při určení služebního pořadí tak, jako by šlo o dobu ztrávenou ve stejném služebním poměru státním a o práva nabytá ve státní službě. Bývalé zem. úředníky je tedy v pořadové listině zařaditi tak, jako by od počátku služebního poměru byli úředníky státními. O služebním pořadí státních úředníků platí pak podle § 20 plat. zákona zásadně ustanovení služ. pragmatiky (§§ 37 až 39) se změnou, že služební pořadí se určuje délkou služební doby ztrávené ve vlastnosti definitivně ustanoveného úředníka v této služební třídě na služebních místech téže platové stupnice. Všichni zemědělsko-techničtí úředníci 4. platové stupnice, kteří přešli do služby státní ze služby zemské, byli do této stupnice platové převedeni ke dni 1. ledna 1926 ze VI. hodn. třídy, do které byli buď zařaděni dnem 1. ledna 1923, nebo